



ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek és tanúim lesztek.” Apostolok Cselekedetei 1.8

Kedves Olvasóm!

Mit gondolsz, melyik a gyorsabb: a Trabant vagy a Mercedes? Micsoda kérdés, ugye? Pedig a helyes válasz az, hogy „amelyikben van motor”! Motor nélkül nincs száguldás, s a legsportosabb kocsi is felesleges tárggyá válik.

Ami az autó számára a motor, az a keresztyénségnek a Szentlélek! Péter apostol és társai az Úr Jézus halála előtt mind fogadkoztak, hogy készek Jézussal együtt meghalni. Júdás árulásakor azonban egytől egyig erőtlenné voltak kiállni Mesterük mellett: mind megfutamodtak, Péter apostol pedig háromszor nyilvánosan meg is tagadta Krisztust. Isten Szentlelke nélkül éppen ilyen erőtlenné és tehetetlené vagyunk mindarra, amit keresztyénségnek nevezünk. Nagyon szép a Biblia tanítása, de őszintén: kinek van ereje arra, hogy aszerint éljen? Egyetérthetünk Jézus tanításaival, de ki szeretne egy életen keresztül örökösen bűnbánatot tartani amiatt, mert mindig alul marad? Jézus Krisztus meghalt értünk, de hogyan tudna ez a 2000 évvel ezelőtti esemény hatást gyakorolni a mindennapjainkra? Ezek a kérdések mind arról szólnak, mennyire el vagyunk akadva a Szentlélek nélkül.

Pünkösdkor a tanítványokra kitöltetett Isten Szentlelke, és vették azt az erőt, amiről az Úr Jézus korábban beszélt. Jelenlétében a félnék tanítványok önmagukat meghazudoló bátorsággal álltak ki egy hatalmas tömeg elé, s tettek hitet előttük. Bizonyágtételük olyan elemi erővel szólalt meg, hogy háromezer ember szíve nyílt meg Jézus Krisztus előtt, s lettek maguk is Krisztus követőivé.

Isten Szentlelke a keresztyénség motorja. Ő az, aki ma is mozgásba lendít. Ő az, aki meggyőz bennünket Krisztus valósága felől. Ő az, aki a megváltásnak érvényt szerez az életünkben úgy, hogy megszabadulhassunk mindattól, ami korábban megkötözött. Ő az, aki a bűnbánat mellett megajándékoz felszabadult örömeivel. Ő az, aki erőt ad arra, hogy az Igének ne csak hallgatói, hanem cselekvői és bizonyágtévkői is legyünk.

Ahogy az autónak szüksége van a motorra, úgy a keresztyénségnek Szentlélekre. Pünkösdkor azt ünnepeljük, hogy Isten kitöltötte a Lelkét erre a világra, s a Szentlélek azóta is közöttünk munkálkodik, hogy az igehirdetés hatására odaforduljunk Jézushoz, újjászülessünk, és ezt követően az Ő ereje által éljünk. A Szentlélek nemcsak néhány kiváltságos embernek adatik, hanem mindenkinek, aki őszintén kéri, állhatatosan keresi és türelmesen várja.

A nagy egyházi ünnepeink közül a legnéptelenebb pünkösöd, pedig jelentőségében nem marad el karácsonytól vagy húsvéttól, ugyanis krisztusi életet csakis a Szentlélek jelenlétében élhetünk.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok áldott pünkösödöt lapunk minden kedves olvasójának!

370. Jövel, Szentlélek Úr Isten

Jövel, Szentlélek Úr Isten,
Töltsd bé szíveinket épen,
Mennyei szent ajándékkal,
Szívbeli szent buzgósággal,
Melynek szentséges ereje
Nyelveket egyező hitre
Egybegyűjtsd sok népeket,
Kik mondván, így énekeljenek;
Alleluja! Alleluja!

Te, szentségnek új világa,
Vezérelj Igéd útjára,
Taníts téged megismernünk,
Istent atyánknak neveznünk.
Őrizd hamis tudománytól,
Hogy mi ne tanuljunk mástól,
És ne légyen több más senki,
Hanem Krisztus, kiben kell bízni!
Alleluja! Alleluja!

Ó, mi édes Vigasztalónk,
Légy kegyes megoltalmazónk,
Hogy maradjunk útaidban,
ne csüggedjünk háborúinkban.
Erőddel elménket készítsd,
Gyenge hitünket erősítsd,
Hogy halál és élet által
Hozzád siessünk hamarsággal!
Alleluja! Alleluja!

Faragó Csaba lelkipásztor

Beszélgetés Fazekasné Erzsikével, kántorunkkal és énekkarunk korábbi vezetőjével

Mikor és hogyan kerültél kapcsolatba a gyülekezetünkkel?

2003-ban el kellett hagynom munkahelyemet, azt a zeneiskolát, melynek 12 évig alapító igazgatója voltam; nem titok, hogy milyen megsebzett lélekkel kerestem valamiféle kiutat, egy lehetőséget a túlélésre. S bár templomba és énekkarba is jártam szülővárosomban, Szigetszentmiklóson, mégis távolabb kerestem a megbékélést. A dunaharaszti gyülekezetéről és lelkipásztoraikról semmit sem tudtam, a lábam valahogy mégis odavitt. Most már tudom, hogy a Jó Isten vezérelt ide, ahol Faragó Tibor és Faragó Csaba lelkipásztorok nagy szeretettel és megértéssel fogadtak. Rendszeresen átjártam az istentiszteletekre, és a lassú lelki fölépülésnek az első állomása egy év múlva el is jött: 2004 tavaszán sikeresen konfirmáltam. Aztán néhány év múlva átvettem a leköszönő Boros Emil bácsitól a kántori szolgálatot, később pedig a Nagytiszteletű úr kérésére újjászerveztem az énekkart.

Foglalkoztál korábban is egyházi zenével?

Csak olyan szinten, amennyire zenei tanulmányaim – a szolfézs-karvezetés szak – elvégzése során találkoztam vele. Mennyiségében ez sem volt kevés, de igazán közel kerülni a darabok mondanivalójához csak hosszú lelki érés után tudtam. Sokat tanultam, és bővítettem is kórusrepertoáromat a szigetszentmiklósi református énekkar egykori tagjaként. Ezekre az évekre nagy hálával és szeretettel gondolok vissza. Különösen is karnagyokra, Karajánniszné Villányi Andreára, akire mindig tisztelettel és csodálattal néztem föl szakmai igényessége és a darabokhoz való hitbeli hozzáállása miatt.

Több éven keresztül vezetted gyülekezeti kórusunkat. Miben volt más ez a szolgálat, mint a zenetanárként végzett munkád?

14 évet dolgoztam a gyáli Kodály Zoltán Zeneiskolában, ahol a tanári kar kórusát és a gyerekkórust is vezettem. Az e téren végzett egyházi munkám részben ugyanolyan volt, mint a „civil” életben, részben természetesen más. Ami eltért, az talán a művek elsajátításának folyamata volt, hisz inkább hallás után tanultuk a darabokat, lévén kevés kottaolvasó tagunk. Ez olykor több időt is igénybe vett. De én ugyanolyan felelősséggel, felkészültséggel és odaadással álltam az egyházi feladataimhoz is, mint az iskolaiakhoz. Még a darabok kiválasztásában sem korlátoztam magam, bátran választottam nehezebbeket is. Sokszor ugyanazokat a kórusműveket énekeltük a templomban is, mint a zeneiskolai ünnepeken. A kétfajta „siker” mégis különböző volt: a munkahelyemen valahol el is várták a jó eredményeket. A gyülekezetben pedig minden kis fejlődésnek, eredménynek őszintén örültek, biztatgattak bennünket! Ez határtalan motivációt adott arra, hogy még tökéletesebbre, még szebbre, még hi-

bátlanabbra törekedjünk. Olykor még jobban is sikerültek a templomi szolgálatok, hiszen ott Isten jelenlétében, az Ő áldását kérve és kapva éneklésünk imádság volt.

Gyakran végeztél szolgálatot a gyülekezeti táborunkban is. Mit adott neked az itt töltött idő?

Egy új világ nyílt meg előttem: itt sikerült jobban megismerni a gyülekezetünk tagjait, közel kerülni a különböző korú és foglalkozású emberekhez. A csoportbeszélgetések bizalmi légköre, nyíltsága mindenkinek lehetővé tette, hogy kitárja legbensőbb titkait, fájdalmait. Itt én is őszintén meg tudtam nyilatkozni, és már minden szégyenérzet nélkül tudtam beszélni az engem ért sérelmekről, megaláztatásról. Nagy megkönnyebülést hoztak az önvallomások.

A kántori szolgálatom révén pedig megismerkedhettem a táborban az ifisek énekeivel, melyek eleinte eléggé újszerűen hatottak, de később sikerült megbarátkoznom velük.

A zene tehát a hivatásod, szakmád is. Melyek zenei pályafutásod legemlékezetesebb pillanatai?

Sok szép, felejthetetlen pillanatot őrzök a gyerekkórusal és a tanári kórusal való fellépéseinkből is. A templomi énekkari szolgálatomból pedig Kodály Zoltán Adventi énekének megszólaltatása áll legközelebb a szívemhez. De a legfelemelőbb élmény a templomszenteléskor az egyesített városi kórus dirigálása volt, hiszen a művek különösen is jó akusztikai körülmények között, csodálatosan hangzottak.

Hűségesen végzed kántori szolgálatod az istentiszteleteken. Miből fakad ez az odaszánás, fáradhatatlan lelkesedés?

Elsősorban a hála, a köszönet érzése az, ami nem szűnik meg munkálkodni a szívemben mindazért, amit itt, a dunaharaszti gyülekezetben a gyülekezettől és lelkipásztoraiktól kaptam: egy lelki otthont, megvigasztalódást és megbékélést az életben. Valamint a legfontosabb fölismerést: hogy minden, ami történt velem, Isten akarata szerint volt. És Ő nem rosszat akart nekem, hanem még sokkal jobbat készített számomra.

A nyugdíjba meneteltől kicsit tartottam, de lelkészünk megnyugtató: Istennél nincs nyugdíjazás, itt nem kell „letenni a lantot”. Örülök, hogy továbbra is számítanak a munkámra, én pedig ígérem, hogy amíg a Jó Isten testi-lelki egészségben megőriz, híven fogok szolgálni – és akkor tudom, hogy boldog nyugdíjas kor vár rám a jövőben!

Köszönöm a gyülekezet nevében is, hogy tehetséged az Úr szolgálatában és a mi gazdagodásunkra kama-toztattad, s további szolgálatodra és életedre Isten bő-séges áldását kívánjuk.

Szadainé Somogyi Erika



Beszélgetés Sötér Katával, énekkarunk vezetőjével

Korábbi bemutatkozásodból tudjuk, hogy 2010 óta vagy – családdal együtt – gyülekezetünk tagja, s először a baba-mama kör vezetőjeként és a kórus tagjaként szolgáltál, illetve rendszeresen készítesz gyönyörű plakátokat a rendezvényeinkhez. Mindebből azt látom, hogy az Úr sokoldalú művészi tehetséggel áldott meg. Hogyan tudod mindezt a megélhetésben, a mindennapi életben kamatoztatni?

A rajz és a képzőművészet egyéb ágai, illetve a zene mindig egyszerre volt jelen az életemben, váltakozó intenzitással. Jelenleg munkaképpen látványterveket rajzolok és minden egyéb grafikai munkát végzek egy osztrák építőanyag-gyártó cégnek, és a zene az, ami a lelkemnek kell.

Tavaly presbiterjelöltként is megismerhetted téged a gyülekezet, s emlékszem, azt mondtad a személyes bemutatkozás alkalmával, hogy a gyülekezet neked legtöbbször a hátad látja, mivel vezényelsz. Ez tény, de azt hiszem, a gyülekezetben mégsem ez a kép rögzült elsősorban, hanem az, amikor szólót énekelsz, még hozzá olyan csodálatosan, hogy az ember beleborzong. Isten ezzel a tehetséggel is megáldott, de nyilván képezted is magad. Zeneiskolába jártál?

Ugyanannyi évig jártam zeneiskolába, mint egyéb iskolákba a Műegyetem végéig. Először hegedülni tanultam 9 évig, közben pedig magánéneket szintén 9 évig. De ami igazán a zenével való kapcsolatomat meghatározta, az egyrészt a szüleim – mert édesapám állandóan jelentős komolyzenei gyűjteményét hallgatta,

édesanyám pedig lelkesen cipelt az Operába és a Zeneakadémiára –, másrészt pedig az általános iskolám, ami zenetagozatos iskola volt Újpesten, és ahol a zene tényleg életmóddunkká vált. Az osztályom budapesti kamarakórus-versenyt nyert, pedig csak egy egyszerű zenetagozatos osztály volt, nem pedig egy összeválogatott kórus.

A kórusvezetést is tanultad?

Egész életemben karnagyokat követtem, aztán elvégeztem egy tanfolyamot a németországi evangélikusok szervezésében, de mielőtt Isten a szükségben rám nem bízta a kórust, nem néztem ki magamból, hogy képes lennék kiállni és vezényelni.

Mi mindent jelent számodra a zene szólóénekesként, s mennyiben más, ha a kórust vezeted?

Két nagyon különböző tevékenység. Ha énekelek, akkor átlényegülök valaki olyanná, aki az érzelmeit és gondolatait közszemlére teszi. A kórus pedig egy hangszer, amin próbálok játszani, de ami önálló életet él.

Gondolom, gyermekeidnek is sokat énekelsz, s ezt nyilván szeretik is... de az énekkari próbák idejére nélkülözniük kell téged, s ennek már nem biztos, hogy annyira örülnek. Hogyan tudod megoldani, hogy végezhesd ezt a szolgálatot kisgyermekeid mellett?

Sokszor jönnek velem próbára, addig eljátszanak a baszobában. Második otthonuknak tekintik a templomot, és én ennek örülök, mert így szerettem volna, hogy legyen. Ha néha a két lány panaszkodik, hogy va-
(folytatás a 4. oldalon)

Énekkarunk tagjainak vallomásai

Énekkarunk áprilisban a Szent Cecília kórusral együtt igen szép tavaszi koncertet adott. Hagyomány ez már nálunk, s szinte természetesnek tekintjük, hogy van ilyen kórusunk. Pedig nem az, s nem is mindig volt ez így. Ezért ne szűnjünk meg hálát adni az Úrnak, hogy újra és újra megszólít és elhív sokakat erre az örömteli, de áldozatokkal is járó szolgálatra! Énekkarunk tagjait arról faggattam, miért szeretik ezt a szolgálatot, mi az, ami vonzza őket ide, s ugyanakkor milyen áldozatokkal, lemondásokkal jár mindez. Íme néhány szemelvény a válaszaikból:

*Mi a **legnehezebb** számodra az énekkari szolgálatban?*

„Az esti próba fáradtan, munka után.” • „Az iskola mellett a hétfői órákon részt venni.” • „Otthon hagyni a gyerekeket vagy megoldani a felügyeletüket, esetleg magammal hozni valamelyiket.” • „Időre ideérni a próbákra.” • „Az időt ideosztálni, főleg vasárnap fél kilenctől, szinte délre érünk haza. Vagy ha a gyülekezetből olyan kritikát hallunk, hogy azért volt egy-két hamis hang; ugyanakkor ő nem jön közénk, hogy javuljon a színvonal. De többnyire nem ez a jellemző, és nagy örömmel szolgálunk minden dicséret nélkül.” • „Elkezdeni nehéz, illetve az, hogy átlépünk azon a gondolaton, hogy nem tudunk énekelni. Amint először megtapasztaltam, milyen jó harmóniában lenni a többiekkel, már abba sem akartam hagyni többé az éneklést.”

A szolgálat örömeiről:

„Közösséggé kovácsolódtunk. Örülünk, ha látjuk egymást, ha együtt énekelhetünk. Szeretünk énekelni.” • „Egyrészt az énekek egyben imádságok, amit esetleg saját szavaimmal nehezebben tudnék megfogalmazni, másrészt sok barátot találtunk, az énekkar – úgymond – egy szolgáló mag, akikre mindig lehet számítani a gyülekezeti munkában.” • „Baráti és jó hangulatú a csoport.” • „Azért szeretünk az énekkarba járni, mert így is dicsőítjük Istent. Énekel is imádkozunk. Hozzá. Jó az énekkar tagjaival találkozni, jó a hangulat. Én mindig köztük tudtam betegségeimből meggyógyulni. Az ének a lélek gyógyító ereje.” • „Úgy dicsőíteni az Urat, hogy a megerősítő jelenlétét megtapasztaljuk közben. Ez gyakran előfordul, és ilyenkor mindannyian érezzük, hogy sikerült többet adni, mint ami „csak” belőlünk fakad.” • „A társaság nagyon jó, jókedvű, vicces. Szeretek velük lenni. Az új énekek megtanulása sem jelent nehézséget.” • „...pár hónap is elég volt ahhoz, hogy kellő szeretetben és odafigyelésben részesüljünk.” • „Nagyon jó a társaságban lenni és jó hangulatban együtt keresgélni a hangokat.” • „Én ezt nem szereplésnek, hanem szolgálatnak tartom. Örülök, hogy ennek a kórusnak tagja lehetek.” • „Egységben az erő, így a kórus is egy szép egység, ahol az éneklés, a zene szeretete összetart.” • „Jó együtt lenni, az ének által jobban eljutok a hithez, jobban átérzem a közeledést Istenhez, és nagyon felemelő részemre ez a szolgálat.”

(folytatás a 3. oldalról)

sárnap a 3 óra sok, amit a templomban kéne tölteniük, akkor megkérem a nagyfiam, hogy kísérje el őket egy kicsit később. Szerencsére csak 2 sarokra lakunk. De természetesen ahhoz, hogy én heti két próbát tarthassak, kell a férjem, aki átvállal hetente egy estét, amikor én töltekezhetek.

Mivel csábítanád gyülekezetünk tagjait a kórusba?

Aki még nem énekelt eddig kórusban, annak elmondanám, hogy egy hihetetlen, sehol máshol meg nem ismételtető élmény az együtt zenélés. Hogy egy hangszer része lehet, hogy belülről hallgathatja a zenét, ami felemeli a lelket és bár kemény fizikai munka, mégis feltölt lelkileg. Aki pedig mindezt már megélte máshol, annak elmesélném, milyen jó hangulatúak a próbáink, mennyit nevetünk, és hogy itt megélheti a közösség élményét, mert mi tudunk egymásról, mi gondolunk egymásra, fontosak vagyunk egymásnak. Habár nagyon különbözőek vagyunk mind korban, mind élethelyzetben, mégis összetartozunk. A kórus a gyülekezet egy kicsi mása, látható, hogy Isten valami újat, egészséget hoz létre a sok egyénből.

És amikor szolgálunk, akkor mi is részesei lehetünk annak a csodának, hogy az általunk énekelt hangokból és szavakból Isten személyre szabott üzenete lesz. Legalábbis ezért szoktunk imádkozni.

Mi az, amire különösen ügyelsz a karvezetői munkádban?

A dalválasztásra. Célunk az, hogy rendszeresen megjelenjünk a szolgálatban a gyülekezet előtt, és hogy amit éneklünk, az megszólítson, elgondolkoztasson, megmozdítsa a lelkeket.

Ezért választok olyan dalokat, amiknek tartalmas a szövege. És a technikusok segítségével olvashatja is a gyülekezet, hogy több érzékszerven keresztül is a belsejükbe hatoljon. Zeneileg nem választok nehéz műveket, mert nem célozom a kórustagok megizzasztására. Azt vallom, hogy a hangok megtanulása után még egy hosszú folyamat következik, amíg a zene is megszületik, és még hosszabb, amíg a mondanivaló is megfelelő hangsúlyt kap. Választhatok például egy jól ismert, sokat énekelt dicséretet, ami teljesen új megvilágításba kerül, ha elénekeljük a gyülekezetnek. Számomra az igazi siker, ha valaki elgondolkozik azokon a szavakon, amiket talán már fejből énekel. Ha a gyülekezet elcsodálkozik, hogy egy megszokott dal másképp is szólhat.

Köszönöm a beszélgetést és a sok-sok munkát, amit ebben a szolgálatban végzel. Kívánok ehhez egyre több lelkes munkatársat és Isten áldását mind a szolgálathoz, mind pedig a családi életedben.

Szadainé Somogyi Erika

Együtt örülünk Váczi Gábor kitüntetésének

Folyó év március 10-én, Nagyváradon került sor a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének közgyűlésére. Ennek napirendjében szerepelt azoknak a presbitereknek az oklevéllel és jelvénnel történő kitüntetésére, akik kiemelkedő munkát végeztek területükön. Ennek keretében, a királyhágómellékiekkel együtt egy MRPSz tisztségviselő, Váczi Gábor szövetségi titkárunk kitüntetésére is sor került. Gábor testvérünk egyike Szövetségünk legrégebbi és folyamatosan helytálló tisztségviselőinek, aki hitével, hűségével, lelkiismeretességével szilárd támogatója szolgálatunknak a presbiterek között. Az oklevelet és a kitüntető ezüst kitűző jelvényt Csúry István, a Királyhágómelléki Egyházkerület püspöke személyesen adta át. Az eseményen jelen volt az MRPSz képviselőjében dr. Nagy Mihály pedagógiai tanácsadó, dr. Szilágyi Sándor tb. elnök és a kitüntetett családja is. A laudációt és a díjátadást követően Váczi Gábor így fogalmazta meg háláját Isten iránt:



„Megtérésem vezér-igéje: *Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.* (Rm 9,16). Titkári tisztségemet szolgálatnak tekintem. Hálával, keresztyéni alázattal szeretném Isten országa ügyét hűséges sáfárként szolgálni, az Ő segedelmével, egész Magyar Református Egyházunkban, annak javára, épülésére. Hiszem és vallom, hogy a zsinat-presbiteri elv alapján mi, nem lelkészek is hasznos szolgálói vagyunk, lehetünk Anyaszentegyházunknak. Hálával tartozom Istennek, Dunaharaszti Református Gyülekezetemnek, köszönettel feleségemnek, gyermekeimnek és szüleimnek, hogy mindenkor mellettem állnak, szolgálatomban támogatnak.”



Az MRPSz vezetősége

Könyvajánlás mindenkinek...



A mostani könyvajánlóban egy nagyon szép, igényes és színes könyvre hívlak fel a figyelmüket: **Lőrincz Zoltán: „Ne hagyjátok a templomot...”** című képes könyvre (Kálvin Kiadó), mely az 1990 és 1999 között épült új református templomokat mutatja be. Az egyes templomok szöveges bemutatása és alaprajza jelenik meg az egyik oldalon, a vele szemben lévön pedig az épület színes fotója. Végignézve az albumot, láthatunk a hagyományos építészeti megoldások mellett sok modernet is. Nekem a Debrecen-Bánk városrészben elhelyezkedő templom tetszett a legjobban: csodás, fehér falak, szép, nagy ablakok, zöld tető.

A képes épületkrónika mellett elolvashatjuk a protestáns templomépítészet kérdéseit, de itt szerepel a magyar református templomépítészet kutatásának eddigi története is. A szerző beszélgetést folytatott néhány építésszel: „Kérdéseink arra vonatkoznak Építészetiileg hogyan fogalmazható meg a református liturgiára szabott térszervezés, legalábbis hogyan fogalmazták meg mindezt.” (44. old.) „Fülep Lajos, a művészettörténész és református lelkész 1917-ben az „unum necessarium” (azaz egy szükséges) kapcsán felteszi a kérdést, milyen legyen a református templom. Válasza meglepően rövid: kálvinista.”

Az olvasáshoz, a lapozgatáshoz sok örömük legyen, mint mindnyájunknak van a mi szép új templomunkba is áhíttal betérni.

Szabó Borbála Eszter

Diakónia – Szeretetszolgálat – Misszió

A teremtő Isten munkatársává válni

Régi vágyam, hogy olyan embereket szólíthassak meg, hozzak közel, akiket Isten, valamilyen céllal, – mások szolgálatára – az Ő munkatársául hívott el a misszió, a diakónia területére, biztatásul azoknak, akik a hivatásukat, Isten vezetésére vágyva keresik. A Bárka közösség alapításakor megtapasztaltam, hogy Isten a teljes odaszánásunkat kéri, s Ő bevonva bennünket, a semmiből teremt! Ezt éltük át gyülekezetként együtt is, a templomunk építésein. Szeretném, ha a következő élettörténet, bátorítás lehetne, hogy a Teremtő Isten karjává, mosolyává, munkatársává válni, lehetséges ma is!



Kontha Benőné Molnár Piroska, a gyülekezetünkben sokak számára nem ismeretlen, hiszen az idén tavasszal, többen is részt vettek a **majosházi Hospice Ház** felszentelési ünnepségén. Sok mélységen, szenvedésen kellett átmennie - átélve saját testén is a súlyos betegséget -, míg Isten megerősítette és meghívta Magyarország 2. Hospice Házának alapítására. Mi is a Hospice? 1991-ben indult el hazánkban azzal a gondolattal, hogy a halál, az élet természetes része. A cél segíteni a beteget és a családot, abban, hogy a beteg szerettei körében méltósággal halhasson meg, és teljessé tenni az élet záró szakaszát.

Majosházára érkezve, elém tárult a gyönyörű, hófehér épület, homlokzatán a felirat: „Az erőtlének gyengeségeit hordozzuk”. /Róma 15:1/ Piri lelkesen végig vezetett az épületen, a gondosan kialakított szobákon... mindent megmutatott, a tárgyakat végigsimogatta a tekintetével, s jelezte, hogy mindennek története van! Elmesélte, hogy honnan és mikor érkeztek ajándékként váratlanul, de a legjobb pillanatban. A félkör alakú nővérpultot külön kiemelte: „ezt a Dunaharaszti Gyülekezet tette hozzá a ház megvalósulásához”. Leültünk a világos, virágokkal teli aulában, s látom, amint Piroska egész lénye már a jövő feladataival, kihívásaival van tele, mégis engedi, hogy visszatekintsünk.

Kérlek, meséld az életutadról, az egyéni indíttatásról, az előzményekről, ami a Hospice Ház alapításához vezetett!

Születésemkor csalódást okoztam a családnak, mert második gyereként lánynak születtem. De úgy alakult, hogy idős nagyszüleimet már gyereként ápolnom kellett. Anyai nagyanyám Istenbe vetett hite hatott rám nagyon erősen. Sokat imádkozott értem, s éreztem, imáit Isten meghallgatta.

1995-ben, a Majosházi Református Gyülekezetből 14-en megalakítottuk a Diakóniai Bizottságot, a lelkes szűk kör aktív támogatásával. A következő évben a Kármel segélyszervezet kórházi ápolási segédeszközöket ajánlott fel, immár az egyesületünk javára. Majosházán mindig sok idős ember élt. A diakónusaink kettősével látogatták a gyülekezet rászoruló tagjait, valamint a falu lakosságát, felmérve a szükségüket.

1998-ban megkezdtük a házi segítségnyújtás és a szakápolás szolgálatát.

Eljött az idő, amikor az én családomban lett rám a legnagyobb szükség. Férjemet és nagynénémet ápoltam, közben én is rákos beteg lettem. Pontosan a feladat húzott ki ebből a súlyos betegségből. Nem hagyhattam el magam, szükség volt rám. Ők elmentek, én még kaptam időt, földi léte! Meggyógyultam! Isten megtanított arra, hogy ne a veszteségre összpontosítsak, hanem arra, amim maradt. Dicsőíteni tudtam Istent a fájdalmak, a nagy nyomás közepette. Ez valami egészen különleges volt. Mindezt megélve válhattam hiteles segítővé, napi teendőimben szolgálattevővé. Istentől ígéretet kaptam, hogy vezet. „Bölcse teszek és megtanítalak, melyik úton kell járnod...” /Zsolt.32:8/ A körülöttem lévő családok szükségét látva, 2005-2006-ban indítottuk el az Otthoni Hospice Szolgálatot. A betegeket saját otthonukba ápoltuk. A Hospice, egy személyválogatás nélküli szolgáltatás, nyilván az ateista és a gyakorló keresztény, illetve mindenki beletartozik a repertoárunkba. Tudni kell, hogy ezen emberek nagy része „nihilben” él, nincsenek megkeresztelve és sok helyre a háziorvos sem megy már ki. Na, akkor tudjuk, hogy ott van leginkább a helyünk! Sok esetben az otthoni betegápolásból is tovább kell lépni. Egyre nagyobb igény és szükség mutatkozott egy fekvőbeteg ellátást biztosító Hospice Háza is.

A Diakónus Képzőben tanított Majoros Katalin – egy idős diakonissza –, évente többször összegyűltünk nála. Minden találkozáskor azt tudtam csak mondani, hogy „*kellene egy hospice ház, de...*”. Egy alkalommal a kezembe nyomott egy könyvet, amely az ötvenes években, lehetetlen körülmények között felépülő diakonissza házról szólt és a következőket mondta: „*Nincs de! Ne törődj a körülményekkel! Ha ez az Isten terve, meg fog adni minden szükséges hozzávalót. Ha Isten hívását érzed, kezd el!*” Innen indult a Hospice Ház alapítása. Isten Igéje bátorított: „*Mert én veled vagyok, megőrizlek téged..*” /1: Móz.28:15/ „*Ha kenyeret adsz az éhezőnek, és jól tartod a nyomorultat, akkor felragyog a sötétben világosságod..*” /Ézs.58:10-11/

Mi bátorított még az emberileg lehetetlennek tűnő vállalkozásban?

Sokan nem hittek a megvalósulásban, nem hitték, hogy miből fogunk felépíteni egy százmillióos otthont. Szívósságot és találmányosságot kaptam Isten ígérete mellé. Évekig szólítottuk a környezetünket, bízva abban, hogy találunk nyitott szíveket. Évekig gyűjtöttünk az ezer forintos téglajegyekből, az iskolákban szétosztott szórólapokból, az iskolai hospice virágágyásokból, a biciklis zarándoklatokból egy-egy gyülekezet meghívására. Mára, többnyire a sok-sok ember szeretettel adományából felépült a Ház, sokak keze munkája által rendeződik a külső és belső környezet.

(folytatás a 7. oldalon)

(folytatás a 6. oldalról)

Miben lesz egyedi ez a Hospice Ház, milyennek álmodtad?

Kórháztól független, családi, otthonos környezetben, barátságos szobákban tudjuk elhelyezni a rászorulókat. Az ott élő rákos betegek életminőségén igyekszünk javítani. Megtenni mindent a fájdalom csökkentése érdekében, hogy legyen erejük elrendezni a dolgaikat, rendbe tenni a kapcsolataikat, együtt lenni a szeretteikkel, időt szánni a búcsúra. Legyen módjuk ebben a házban Isten szeretetével találkozni részben általunk, részben a naponta hangzó Ige által. Szeretném, ha rendszeresen lenne lehetőség a református lelkész, a katolikus pap jelenlétére, hogy a beszélgetni, imádkozni vágyók segítséget kaphassanak.

Hol tart ma a Hospice Ház beindítása, mire van ma szükség?

Ketten vagyunk a sok adminisztrációra. Várjuk a használatbavételi engedélyt. Szeptemberben kellene elindulni, szorít az idő! Az induláshoz kéthavi működési költségre van szükség, mert utólag finanszíroz az állam. **Ezért szervezem a két pünkösdi jótékonyági koncertet (lásd a meghívót a 8. oldalon), amerikai keresztény fiatalok előadásával Szigetszentmiklóson és Dunavarsányban. Jó lenne, ha minél szélesebb körben részt vennének, támogatnák a Hospice ügyét, s közben többszörösen ők is gazdagodnának!** Szükség lenne hospice ápolókra, nővérekre. Az önkéntesek felajánlása mindig sokat jelent: osztályokat, ifiket, szakembereket, érdeklődőket, mindig szívesen látunk! Sokan imádkoznak értünk, mégis szükség lenne egy megtartó, imádko-



zó állandó háttér-közösségre! Nem tudom, milyen hosszú az én időm. Meg kell tennem mindent ahhoz, hogy a szolgálat elindulhasson. Néha elfáradok útközben, de akkor megkapom a biztatást: „*Ne aggódj, veled vagyok!*” Ez tényleg Isten csodája! Rajtam keresztül csak bemutatja, hogy egy gyenge, 68 éves asszony is lehet eszköz az Ő kezében.

Kedves Piri, nagyon köszönöm az őszinteségedet, Isten legyen Veled!

Draskóczy Ildikó

Dsida Jenő

Pünkösöd

Ujjong a lelkem s telve van örömmel:
Ma érkezik a régvárt vendég!

Bár lilium-palástot
Vehetnék vállaimra
S elébe úgy mehetnék
Hogy szűzfehéren üdvözöljem Őt! -
Bár tűzrózsákat, égő szíveket
Szórhatnék szét a nagyvilágon,

Hogy illatot és színeket
És imákat találjon,
Amerre jár! -

Bár lenne szívem ünnepi
Zsolozsmát zengő, nagy harang,
Mely szétkiáltja örömét,
Hogy csengjen-bongjon tőle a határ!

Pedig, kit várok, csak egy kis madár,
Remegő szárnyú, hófehér galamb! -
- - De benne ég az örök Láng,
A szent tevére ihlető, nagy Isten!
Szemén pünkösdi tüzek nyelve csap ki
S így tekint le ránk!

Csak egy pihegő, hófehér galamb!
De Őt imádom, amíg élek,
S előtte hullok térdre egyedül
Parányi semmiségem
Alázatos mély érzetében
Mikor felettem átrepül:
Mert ő az Úr és ő a Lélek!

S tőle várjuk fényes újulását
A föld színének
Ő hozzá csap fel ezer ének
Ostromlón zúgva pünkösöd hajnalán:
Oh jöjj el! Jöjj el! - - - -

Halld meg világ a titkot:
Ma eljön hozzánk! - - - -
Ujjong a lelkem s telve van örömmel!

1924. május 27.

Női bibliatanulmányozó kör

Gondolatszirmok

„Mindennek megvan a rendelt ideje, és megvan az ideje az ég alatt minden eseménynek.” Préd 3,1

„Igaz az Úr minden útjában, és minden dolgában kegyelmes. Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja őt, mindenkihez, aki hűséggel hívja őt. Beteljesíti az őt félők kívánságát, meghallgatja kiáltásukat, és megsegíti őket.” Zsolt 145,17-20



Valóban az Úr meghallgatja az imádságos szív mélyén elmondott kéréseket, óhajokat, és az is bizonyos, hogy rendelt ideje van azon dolgoknak, melyek az Úr terve szerint valóak. Erre csodás példa a gyülekezetünkben, ősszel életre hívott női bibliatanulmányozó kör létrejötte is. Az első alkalmon többen is megfogalmazták vicces hangon ugyan, de komolyan gondolva, hogy valójában azért indult ez a kör, mert imádkoztak, hogy legyen egy ilyen rendszeres, nőknek szóló alkalom. Nem véletlen tehát az sem, hogy annak idején Faragóné Sárdy Emőke Nagytiszteletű asszony indíttatást kapott a szívében, hogy szervezzen nőknek egy olyan alkalmat – és itt most idézném Emőke korábbi lapszámában megjelentetett gondolatait: „...ahol lehetőség van Isten ismeretében elmélyedni, és egyúttal a közösség áldásait megélni – korosztálytól, élethelyzettől függetlenül.”

Csokorba gyűjtöttem a nőtestvérek személyes válaszait arra a kérdésre, hogy miért szeretnek részt venni ezeken a bibliatanulmányozó alkalmakon. Nos, a válaszokból is egyértelműen kitűnik, hogy az Úr terve és célja milyen csodálatosan összhangban van a megvalósult tapasztalattal, dicsőség és köszönet az Istennek mindezért! Köszönet Emőkének és Bethnek is a szolgálatáért, Isten áldása legyen továbbra is az alkalmakon!

„Jó tematikusan olvasni a bibliát, azaz egy téma körül látni sok igeverset. Olyan nőtestvéreket ismerhettem meg, akiket eddig csak látásból ismertem. Gazdagodhatunk egymás bizonyosságtételéből.”

„Jó és örömteljes meglátni és átérezni a testvérek megosztásaiban az Isten iránti elkötelezettséget, és az Úr kegyellemmel, hűséges szeretettel teljes munkálkodását kinek-kinek a személyes életében. Nagy erő van ebben a hitünk mélyülése és erősödése szempontjából. Az meg különösen jó, hogy a humor, a nevetés éppúgy része az alkalmaknak, mint a komolyság.”

„Számomra a női bibliakör olyan, mint egy oázis. Miután elindult a bibliakör, nehéz élethelyzetbe kerültem családommal, de minden alkalommal sok-sok erőt és tisztább látást kapok a problémáink leküzdéséhez. Az, hogy Isten Igéinek zápora bombáz engem, és azokat Emőke mélyrehatóan meg is magyarázza, lelkemet felüdíti minden alkalommal és mindig új erőre kapok. Arról nem is beszélve, hogy a bibliakör tagjaival mennyit nevetgélünk és egymás életéből mennyit épülünk. Köszönöm ezt mindenkinek, legfőképpen Istennek!!”

„Elsősorban sokkal mélyebb kapcsolatom lett Istennel, jó együtt felfedezni Isten és a menny titkát, jó a magam köré épített fal bontogatása által, egy vidám, felszabadult, de a mély kérdéseit és gondolatait is őszintén megosztó közösséghez tartozni.”

„Én azért szeretem ezeket az alkalmakat, mert amellet, hogy én magam is épülök egy-egy alkalomra való készüléskor, jó látni, ahogyan az Úr mások életében is munkálkodik. A nagy nevetések pedig egyenesen egészségmegőrző hatásúak!”

„Felfedező útnak indult az Ige igazságaiban és szívből jövő tanúságtételek körévé tette a Biblia tükre a baráti beszélgetéseket. Átmossa a lelket a többiek hite. Köszönöm.”

„Mindig nagyon várom ezeket a pénteket. Egyrészt, mert jó ennek az asszonyközösségnek a tagja lenni, mindig feltöltődve, hitben megerősödve megyek haza. Másrészt, minden alkalommal ráébredt, hogy bár Isten ígését meghallani talán egyedül is lehetséges, de igazán érteni, étellel megtölteni csak másokkal együtt, lelki közösségben lehet.”

„Én azért vagyok hálás, hogy köztetek lehetek, mert igaz szeretetet és őszinteséget érzek Veletek.”

„Mióta van az asszonykör, sokkal jobban és mélyebben megértettem, milyen Isten. A kapcsolatom is mélyebb lett vele, mert tudom, hogy az ígéreteit Ő mindig megtartja, Ő Hűséges és nagyon szeret, (személyesen engem is.)”

„Sose gondoltam, hogy ennyire hasznos Isten tulajdonságait ilyen töményen átbeszélni. Tetszik a Myrna Alexander: Íme, a te Istened! című könyv felépítése is: én járok utána a dolgoknak a megadott igeversék alapján, saját nyelvemre átfordítom, személyessé teszem a mondatokat. A csoportról pedig: minden egyes alkalommal megérint a nyíltsága”

Kemény Veronika

(Myrna Alexander „Íme, a Te Istened!” című könyve – fenti kép – a bibliatanulmányozó kör munkáját segíti.)

Konfirmáció – „Kisifi”

Idén pünkösdkor is számos fiatal fogja gyülekeztünkben hitét megerősítve megvallani mindazt, amibe bizalmukat vetik. Konfirmálni fognak, gyülekeztünk felnőtt, úrvacsorával élő tagjaivá válnak. Isten áldja meg a fogadalmukat, hitvallástételüket és a konfirmáció utáni gyülekezeti életüket! Ne szűnjünk meg értük továbbra is imádkozni!

A konfirmandusok mindkét mostani évfolyamát megszólítva és hívva egy újabb ifjúsági csoportot indítottunk gyülekeztünkben kétheti rendszerességgel, hogy nekik is lehessen egy korban, gondolkodásban és hitben közel álló közösségben részük. A nyár kezdetéig tartjuk ezeket az alkalmakat, a nyáron pedig egy „nomád tábort” szervezünk a templomkertbe, ahol a közösséget erősíthetjük egymással és Istennel, jókedvvel.

Fontosnak tartjuk, hogy egymás hite által is épüljünk, emiatt a nagyobb korosztályból több fiatalot is felkértünk, hogy vezessék az újabb csoportot és vezetőként legyenek ott jelen. Hála legyen Istennek, hogy így egyre több fiatal részt vesz különféle szolgálatokban.

Imádkozzunk tehát hálatelt szívvel, mert van okunk az öröme a konfirmációval, az új ifjúsági csoporttal kapcsolatban, de mindemellett imádkozzunk hittel azért is, hogy a fiatalok ne csupán egy baráti, szerető közösséget találjanak gyülekeztünkben, hanem hogy találkozzanak személyesen is azzal az Úrral, aki mindent életre hívja és fenntartja!

Korsós Tamás beosztott lelkipásztor

Nyári táborok ajánlói

WOL Élet Szava Tábor

Az Élet Szava tábort a legjobb keresztény táborok közé sorolnám. Ebben a fiataloknak szóló táborban nem fog senki sem unatkozni. Ezen a héten biztosított a sport, a nyelvtanulás, és... az aquaworld. A tábor rengeteg külön programot is nyújt, például szobák közti játékokat, „ki mit tud”-ot, stb. Az egész lényege az, hogy jól érezzük magunkat együtt, szórakozzunk, de mindemellett az Istennel való kapcsolat is nagyon fontos. Napközben vannak lelki programok, beszélgetések, esténként pedig evangélizációs alkalmon vehetünk részt. Mindenkinek ajánlom az Élet Szava Tábort! (További információk: www.esztabor.org)

Papp Balázs

REFISZ Nyári Tábor

Idén is megrendezésre kerül a REFISZ nyári tábor Balatonszárszón augusztus 6-tól 12-ig. A tábornak minden évben van egy témája, ami köré az áhítatok és a csoportbeszélgetések épülnek. Ez a téma idén a „Milky Way” (Tejút) lett. A téma keretein belül fogunk beszélgetni Isten vezetéséről.

A tábor mindig sok nevetéssel, énekléssel, beszélgetéssel telik. A kiscsoportokban kialakuló mély beszélgetések tartalma, az esti teázás és zsíroskenyér evés élménye, a műhelyek tanulságai életre szóló élményt jelentenek. Nem utolsósorban pedig a tábort a faházaktól a hotelszobákig átjárja Isten jelenléte, ami által hihetetlen lelki töltődést kaphatunk.

Ha szeretnél tagja lenni egy nagyszerű közösségnek, és szeretnél új embereket megismerni, új barátokat szerezni az ország minden tájáról, akkor gyere el! Jelentkezni a www.refisz.hu oldalon tudsz, ahol a tábor menetéről bővebb információkat is olvashatsz. Én ott leszek! Ugye te is?

Gyarmati Lizi

Konfirmandusok „Nomád Tábora”

Nyár elején, egyből az iskolai évvárók után nem sokkal a konfirmandusoknak egy külön tábort szervezünk június 18-21-re a templomkertbe. Ezen a pár napon a testi és lelki feltöltődésé lesz a főszerep. A tábor részleteivel kapcsolatban még értesítjük a konfirmandusokat és szüleiket.

Gyülekezeti Tábor

Július 4-től 8-ig Jászárokszállásra megyünk gyülekezeti táborba, ahol a már megszokott körülmények között ismét kifújhatjuk magunkat, és közösségben, beszélgetésekben, nevetésekben gazdag napokat tölthetünk el együtt! Mindenképpen várjuk erre gyülekezeti tagjainkat!

Ifis Tábor

Július 11-15-ig Köveskálra megyünk gyülekeztünk ifjúsági csoportjával, amelyet *Haribónak* nevezünk el. Köveskál a Balatontól nem messze, biciklivel jól megközelíthető távolságban van. A bátraknak lehetőségük lesz Dunaharasztirol biciklivel menni, a kevésbé bátrak pedig a bicikliket a helyszínre szállítva közelítik meg a táborhelyet. Fürdés, fiatalos kikapcsolódás, kisebb biciklitúrák, éneklés, játék, nevetés és mindemellett lelkünk táplálása és felüdítése szerepel a programtervben. A további részleteket és a jelentkezést hamarosan hirdetjük majd.

Korsós Tamás beosztott lelkipásztor

Istentiszteleteink és alkalmaink a pünkösdi ünnepkörben:

május	16-18. szerda-péntek	18.30 óra	Evangelizációs esték*
május	20., Pünkösöd vasárnap	10.00 óra	Úrvacsorás istentisztelet – A felnőtt konfirmálók ünnepélyes befogadása, első úrvacsoravétele
május	21., Pünkösöd hétfő	10.00 óra	Úrvacsorás istentisztelet – A serdülő konfirmálók ünnepélyes fogadalmatétele, első úrvacsoravétele

* - Május 16-18. között evangelizációs esték lesznek templomunkban, **Balogh Tamás gödöllői lelkipásztor** szolgálatával. Az alkalmakra a konfirmálókat és kedves családjaikat, valamint gyülekezeti tagjainkat és az általuk meghívottakat különös szeretettel hívjuk és várjuk! Az evangelizációs esték egyúttal úrvacsorai előkészítő alkalmak lesznek.

Koncert az Újvárosi Ref. Templomban

2018. május 20-án, vasárnap du. 17 órakor
Szigetszentmiklós, Kálvin tér 3.

Koncert a Soli Deo Gloria házban

2018. május 21-én, hétfőn, du. 17 órakor
Dunavarsány, Habitat u. 10-12.

Szolgál a Dordt College Band
Iowa, USA | Kárigazgató: Bradley Miedema

A belépés ingyenes, de adományokat elfogadnak a majosházi Hospice javára.



Ülést tartott az Építő Kövek Alapítvány kuratóriuma

Örömmel számolok be arról, hogy az új kuratórium teljes létszámmal vett részt a döntésekben. Az alapító képviselőjében Nagy András gondnok vett részt a kuratóriumi ülésen. A kuratórium egyhangúlag döntött a 2018. évre tervezett támogatásokról. Az alapító okiratban meghatározott célok megvalósulására kívánjuk fordítani az alapítvány támogatási keretét.

Gyülekezeti életünk támogatása:

- az „Áldás, Békesség!” című gyülekezeti újság nyomdaköltsége: 200.000 Ft (4 lapszám/év)
- a Mátraházán megrendezésre kerülő gyülekezeti munkás hétvége támogatása: 200.000 Ft
- hozzájárulás a nyári hittanos gyermektábor költségeihez: 100.000 Ft
- a gyülekezeti tábor rászoruló résztvevőinek támogatása: 100.000 Ft
- az ifjúsági tábor támogatása: 80.000 Ft

Az alapítvány anyagi lehetőségeinek bővülése (SzJA 1%) után további támogatásokról dönt majd a kuratórium.

Az előző évek gyakorlatának megfelelően a 2018. évi felújítási munkálatok (gyülekezeti ház és parókia tetőfelújítása) támogatására az Alapítvány céladományt gyűjt, az „Áldás, Békesség!” című újság pünkösdi számában elhelyezett csekkekkel.

Köszönjük az eddigi támogatásokat, és Isten áldását kívánjuk minden eddigi és jövőbeli támogatónk és családja életére.

Alapítványunk adatai:

Név: Építő Kövek Alapítvány
Adószám: 18138478 - 1 – 13
Számlaszám: 10403105-50526672-82811009 K&H

Zsigmond Károly kuratóriumi elnök

Dunaharaszti Református Templom
Rákóczi út 21.
Lelkipásztor: Faragó Csaba (tel. 30 / 477-5319)
Honlap: www.dunaharasztireformatus.hu

Felelős kiadó: Faragó Csaba lelkész
Felelős szerkesztő: Csáky Gyöngyi
Tördelés, grafika: Csáky István